

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 1565/2015
10.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.К. из П., чији је пуномоћник Д.Ж., адвокат из П., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Више јавно тужилаштво у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде материјалне и нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2852/14 од 21.05.2015. године, у седници одржаној 10.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2852/14 од 21.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 177/13 од 07.02.2014. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име мање исплаћених плата у периоду од 01.01.2010. до 05.09.2011. године, плати укупно 831.120,87 динара са законском каматом на појединачне месечне износе и са даном доспећа ближе одређеним овим ставом изреке, а ставом другим изреке обавезана је да на износе из става првог изреке, у корист тужиоца уплати одговарајуће доприносе надлежном Фонду ПИО. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу плати 230.736,06 динара на име накнаде штете за неискоришћене годишње одморе у 2010. и 2011. години, са каматом од 1. јанура године за коју се накнада плаћа па до исплате, а ставом четвртим изреке обавезана је да му плати и 217.381,00 динар са каматом од 01.12.2011. године до исплате, на име уписнине плаћене Адвокатској комори у Пожаревцу. Ставом петим изреке, тужена је обавезана да му накнади нематеријалну штету и то исплатом 500.000,00 динара за претрпљене душевне болове због повреде угледа и части и 100.000,00 динара због повреде права на правично суђење, све са каматом од дана пресуђења до исплате, док је

ставом шестим изреке одбијен захтев за исплату камате на ове износе за период од подношења тужбе до дана пресуђења. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 214.446,17 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2852/14 од 21.05.2015. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем, четвртном, петом и седмом изреке, тако што је, тачком 1. овог става, делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на правично суђење, плати 80.000,00 динара са каматом од 07.02.2014. године до исплате, док је за преосталих 20.000,00 динара са припадајућом каматом, тужбени захтев одбијен. Тачком 2, 3, 4. и 5. истог става, одбијени су и захтеви тужиоца којима је тражио да се тужена обавезе да му плати: 110.936,00 динара на име накнаде штете за неискоришћен годишњи одмор за 2010. годину, 217.381,00 динара на име уписнине плаћене Адвокатској комори у Пожаревцу и 500.000,00 динара за претрпљене душевне болове због повреде угледа, а све са припадајућом каматом. Ставом другим тачка 6. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 129.700,11 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Поступак у овој правној ствари покренут је 29.03.2013. године, дакле после 01.02.2012. године, а побијана другостепена пресуда донета после 31.05.2014. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде материјалне и нематеријалне штете, поднета је 29.03.2013. године, а побијана вредност предмета спора је 911.120,87 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 111,9575 динара за 1 евро, представља динарску противвредност од 8.138,10 евра.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је имао у виду наводе тужене којима указује да је ревизија дозвољена применом члана 403. став 2 тачка 2. ЗПП, по којој је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио

пресуду и одлучио о захтевима странака, али налази да су неосновани, с обзиром да је у конкретном случају првостепена само делимично преиначена, а ревизијом се побија правноснажна пресуда у делу којим је првостепена пресуда потврђена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**